Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 177 360 van 4 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring en, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 oktober 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van een Dublinoverdracht naar Frankrijk (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016 om 16u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 25 augustus 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat aan de verzoeker op 2 juni 2016 een visum type C werd afgeleverd door de Franse vertegenwoordiging te Kaboel.

Op 31 augustus 2016 wordt de verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 14 september 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een verzoek tot overname aan de Franse autoriteiten, die op 12 oktober 2016 uitdrukkelijk instemden met de overname op grond van artikel 12.4. van de Dublin-III-Verordening.

De gemachtigde neemt op 24 oktober 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 26*quater*, is de thans bestreden akte.

Deze akte maakt een Dublinoverdracht uit naar Frankrijk, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
[…]
die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.
De betrokkene, die Afghaans staatsburger van Tadjik afkomst verklaart te zijn, werd op 12.08.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 25.08.2016 asiel in België. Hij was in het bezit van zijn originele Taskara met nummer 542900 (afgegeven op 26.08.2013 door Kunduz). Het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene toonde aan dat hij op 22.05.2016 een visumaanvraag indiende bij de Franse vertegenwoordiging te Kaboel (AFG). Dit visum werd op 02.06.2016 in Franse vertegenwoordiging aan betrokkene afgeleverd voor een verblijf van 30 dagen en geldigheidsduur van 08.06.2016 tot 08.08.2016. Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt verder ook dat het visum geldig was voor de Schengenstaten en het een visum voor Kort Verblijf (Type C) voor meerdere binnenkomsten betrof.
Op 31.08.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Hierin bevestigde betrokkene dat er aan hem in visum in Franse vertegenwoordiging werd afgeleverd en dat hij met gebruik van dit visum naar Frankrijk en het grondgebied van de lidstaten reisde. Met betrekking tot zijn concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op 15.06.2016 vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en stelde hij per vliegtuig en legaal met gebruik van zijn paspoort en het aan hem in Franse vertegenwoordiging afgeleverde visum naar Frankrijk te zijn gereisd met een transit via de Verenigde Arabische Emiraten. Het feit dat betrokkene legaal via het aan hem in Franse vertegenwoordiging afgeleverde visum naar Frankrijk en het grondgebied van de lidstaten reisde kon echter niet verder geverifieerd worden aan de hand van het paspoort van betrokkene met daarin het desbetreffende visum of eventuele binnenkomst - en vertrekstempels vermits betrokkene deze niet kon voorleggen op het moment van zijn gehoor in België. Betrokkene verklaarde hieromtrent dat hij zijn paspoort heeft achtergelaten bij een vriend in België. Hij stelde na aankomst in Frankrijk meteen per trein te zijn doorgereisd naar België waar hij arriveerde op 16.06.2016 en asiel vroeg op 25.08.2016.
Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij via kennissen en vrienden had vernomen dat de asielprocedure in België sneller verloopt dan de procedures in andere landen. Met betrekking tot een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene dat hij graag zijn dossier in België behandeld zou zien en niet wil dat zijn dossier in Frankrijk wordt behandeld.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie - of gezinsleden te hebben.
Op 14.09.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 12.10.2016 instemden met ons verzoek tot overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013.
We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.
Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
We wijzen ze er verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Het feit dat betrokkene stelde dat hij graag zou hebben dat zijn dossier in België wordt behandeld en niet wil dat Frankrijk zijn dossier behandeld, alsook het feit dat hij op basis van advies van kennissen en vrienden besloot om in België asiel te vragen, vallen dan ook volledig te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.
Verder benadrukken we dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert verder ook dat de Franse autoriteiten asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verwijzend naar de verklaring van betrokkene dat de asielprocedure in België sneller zou verlopen dan in de andere Europese landen benadrukken we dan ook dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de lengte van de asielprocedure in Frankrijk tegenstrijdig is met bovenvermelde internationale standaarden en bepalingen.
We merken verder op dat de Franse instanties met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene. Dit artikel stelt dat: "Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.
Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk."
De overname van betrokkene op grond van dit artikel impliceert dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen die door de Franse autoriteiten onderzocht zal worden. We benadrukken verder ook dat de Franse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Verder zal betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming ook gemachtigd zijn om te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.
Verder benadrukken we dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
We verwijzen in dit verband ook naar het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon; "Asylum Information Database - Country Report: France"; up-todate tot 27.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Hierin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-Verordening" aan Frankrijk worden overgedragen en die voorafgaand geen asiel vroegen in Frankrijk, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 37, §7: "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications.") Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Desondanks beamen we wel dat in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 74).
Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.
Tot slot benadrukken we dat betrokkene tijdens zijn gehoor stelde geen medische problemen te kennen en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is.

Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.
Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.
De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.
Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten."

2. Over het voorwerp van de vordering

Zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting wordt gesteld dat de verzoeker enkel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient inzoverre middels de bijlage 26*quater* een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De Raad wijst er evenwel op dat de enkele bevelscomponent van de bijlage 26*quater* niet kan worden afgesplitst van de beslissing dat de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag toekomt aan de Franse autoriteiten. Het gaat om één en dezelfde beslissing en de titulatuur van de bijlage 26*quater* is hierbij niet decisief.

De gemachtigde geeft immers conform artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, een bevel om het grondgebied te verlaten af indien hij heeft vastgesteld dat de asielzoeker moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en het verblijf geweigerd wordt.

Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"*Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater."*

Een bijlage 26*quater* bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld.

Hoewel de component "*weigering van verblijf*" en de component "*bevel om het grondgebied te verlaten*" op verschillende rechtsgronden zijn gebaseerd, kan niet blijken dat het om afzonderlijke, op zich bestaande beslissingen gaat. Dit blijkt reeds afdoende uit de term "*ontvangt*" zoals vermeld in artikel 71/3, 3 van het vreemdelingenbesluit. Deze term wordt niet, zoals bijvoorbeeld in de situatie van een bijlage 20 of bijlage 21 gevolgd door termen met dezelfde draagwijdte als "*zo nodig*" of "*desgevallend*".

Dit neemt niet weg dat de gemachtigde enkel het verblijf kan weigeren en enkel kan vaststellen dat een asielzoeker moet overgedragen worden op basis van een bevel om het grondgebied te verlaten, na zorgvuldig onderzoek in lijn met de waarborgen vermeld in de Dublin-III-Verordening, in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM).

De vordering moet dan ook geacht worden te zijn gericht tegen de bijlage 26*quate*r in zijn geheel, dit is de Dublinoverdracht naar Frankrijk.

Overigens dient te worden vastgesteld dat de verweerder blijkens de nota met opmerkingen de vordering ook op deze manier heeft begrepen, en dat de verzoeker in zijn verzoekschrift zelf een afschrift van de gehele bijlage 26*quater* voegt die hij in de inventaris benoemt als zijnde "*Bestreden beslissing*".

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten op voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Voorafgaand

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief

resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2.2. De in het verzoekschrift aangevoerde grieven

In een enig middel voert de verzoeker de volgende schendingen aan:

"Schending van de wet, in het bijzonder schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 3, al. 1 en artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd in samenhang gelezen met artikel 1 (procedurele waarborgen met betrekking tot de uitzetting van vreemdelingen) van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd inwerkinggetreden op 1 november 1988 en de artikelen 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 19 (verbod op refoulement) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht; schending van de rechten van verdediging;

De middelen zijn ernstig.

De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan mishandeling terwijl zij een effectief rechtsmiddel om zich daartegen te beschermen wordt ontnomen.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de verwarring van verzoekende partij teweeggebracht door haar depressies.

In casu brengt verzoekende partij de documenten aan die haar verwarde verklaringen aantonen:
- verzoekende partij verklaarde dat zij geen familie in België had terwijl zij een zus heeft waarvan zij omwille van haar geestestoestand afhankelijk is (zie identiteistkaart stuk nr. 3);

- Verzoekende partij verklaarde dat zij geen medische problemen kende terwijl zij bij deze de medische attesten en geneesmiddelen voorschriften neerlegt die haar depressies bewijzen (zie stukken nrs. 4A-E);
- Verzoekende partij ondertekende een verklaring dat zij "ermee akkoord (gaat) dat de verwijderingsmaatregel van die mij is betekend, wordt uitgevoerd" omdat zij er door verwerende partij niet over werd geïnformeerd dat Frankrijk voor vreemdelingen de toegang tot de gezondheidszorg beperkt en deze tijdens de eerste drie maanden onder het AME-systeem niet verleent en geen wettelijke bepaling kent die aan vreemdelingen het recht op medische hulp voor geestesgezondheid verleent (zie stuk nr. 5)
En die zij bij onderhavig verzoekschrift voegt.

Verzoekende partij moet in elk geval nagaan of haar beslissing de meer voordelige internationale bepalingen die haar beschermen tegen het reële risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling niet schendt.

Het niet verlenen van medische hulp aan de geesteszieke maakt hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling uit.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Bij gebreke schendt zij deze absolute verplichting voortvloeiend uit voormelde internationale rechtsartikelen om na te gaan of haar bestreden beslissing conform het internationaal recht is.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing noodzakelijk maken.

Schending van de motiveringsplicht.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen en bestaan er ernstige middelen om de bestreden beslissing te vernietigen.

§. Bij uitvoering van de bestreden beslissing oordeelt uw Raad volgens vaste rechtspraak dat verzoekende partij haar belang verliest en het onderhavig beroep moet worden verworpen.
Zonder onmiddellijke schorsing van de bestreden beslissing beschikt verzoekende partij kennelijk niet langer over een effectief beroep.

Door de uitvoering van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waardoor zij bloot komt te staan aan het reële risico op onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 wat leidt tot de schending van het non-refoulementbeginsel in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals hierna wordt aangetoond.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst."

3.2.2.1.Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in de verzoeker verzuimt toe te lichten op welke wijze de thans bestreden beslissing de artikelen 3, eerste lid, 7 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het EVRM, het hoorrecht en de rechten van de verdediging schendt.

In fine van de uiteenzetting van het middel stelt de verzoeker het volgende "*§. Bij uitvoering van de bestreden beslissing oordeelt uw Raad volgens vaste rechtspraak dat verzoekende partij haar belang verliest en het onderhavig beroep moet worden verworpen.*
Zonder onmiddellijke schorsing van de bestreden beslissing beschikt verzoekende partij kennelijk niet langer over een effectief beroep.
Door de uitvoering van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waardoor zij bloot komt te staan aan het reële risico op onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 wat leidt tot de schending van het non-refoulementbeginsel in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals hierna wordt aangetoond."

Deze uiteenzettingen betreffen echter slechts de uitvoering van de bestreden akte en niet de wettigheid ervan. Een dergelijk betoog kan daarom hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte, zodat deze kritiek geen ernstig middel uitmaakt.

In de mate dat de verzoeker nog aangeeft dat het non-refoulementsbeginsel in de zin van artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) is geschonden, "*zoals hierna wordt aangetoond*", stelt de Raad vast dat iedere verdere toelichting dienaangaande ontbreekt.

De hierboven besproken schendingen zijn dan ook op het eerste gezicht niet ontvankelijk en bijgevolg niet ernstig.

3.2.2.2. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder met kennis van zake kan beslissen. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad wijst er op dat de verzoeker, zoals wordt vastgesteld in de bestreden akte en zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, op 31 augustus 2016 door de diensten van de verweerder werd gehoord omtrent de mogelijke overdracht in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening naar Frankrijk. De verzoeker werd bijgestaan door een tolk Dari en ondertekende het gehoorverslag. Uit dit verslag blijkt dat aan de verzoeker nadrukkelijk werd gevraagd hoe zijn gezondheidstoestand was en of hij geen medische problemen kent. De verzoeker antwoordde hierop dat hij geen medische problemen heeft (gehoorverslag, vraag 32). Waar de verzoeker thans bij het verzoekschrift een aantal medische documenten naar voor brengt, merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat de verzoeker deze medische stukken overgemaakt heeft aan de diensten van de verweerder vooraleer de beslissing werd getroffen. Er valt dan ook niet in te zien hoe de verweerder hiermee rekening kon houden.

Hetzelfde dient te worden vastgesteld omtrent de thans beweerde zus van de verzoeker. Immers verklaarde de verzoeker uitdrukkelijk geen in België of in de lidstaten verblijvende gezins- of familieleden te hebben (gehoorverslag, vragen 19, 20 en 21) en verklaarde hij dat zijn zussen en broers in Afghanistan wonen (gehoorverslag, vraag 17). Nog afgezien van het gegeven dat de verzoeker de verwantschapsband met zijn beweerde zus geenszins aantoont door het louter voorleggen van een kopie van F-kaart van een welbepaalde persoon die niet eens dezelfde familienaam draagt, merkt de Raad op dat ook met dit gegeven geen rekening kon worden gehouden bij het treffen van de thans bestreden beslissing nu de verzoeker hier op geen enkel nuttig tijdstip melding van heeft gemaakt en hij in tegendeel totaal andersluidende verklaringen aflegde.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan op het eerste gezicht dan ook niet worden aangenomen.

3.2.2.3. Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bepalen dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepalingen bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat de gevallen betreft waarin de verwijdering van een zieke vreemdeling voorligt, wordt door de rechtspraak een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr, 30240/96, D. v. United Kingdom).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).
Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en bekwaam was om te reizen en

dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België).

Hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Aldus kan de vreemdeling worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (*cf*. RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Te dezen maakt de verzoeker, door documenten bij te brengen waaruit blijkt dat hij lijdt aan een depressie die symptomen geeft van slaapproblemen, hoofdpijn, angst, desinteresse, moeheid, verminderde eetlust en verminderde seksuele interesse, op het eerste gezicht een dergelijk vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening niet aannemelijk. In tegendeel, uit het bijgevoegde medisch verslag blijkt dat de verzoeker na een aantal therapeutische sessies in 2015 aan de beterhand is en dat enkel nog de slaapstoornis persisteert. Er kan bezwaarlijk worden geargumenteerd dat dergelijke medische toestand dermate ernstig is dat een overdracht naar Frankrijk zou resulteren in een onmenselijke of vernederende behandeling. Aldus hoeft in het licht van artikel 3 van het EVRM geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in Frankrijk te worden gedaan en zijn de door de verzoeker aangehaalde passages van een algemeen rapport inzake de toegankelijkheid van de psychiatrische behandeling in Frankrijk niet relevant voor de beoordeling van de aangevoerde schending van de voornoemde verdragsbepalingen.

Gelet op de voorgaande overwegingen, maakt de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk dat hij bij een verwijdering naar Frankrijk een ernstig risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.2.2.4. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Nu geen ernstig middel wordt aangebracht, is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DE BONDT,	Toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

A. DE BONDT C. DE GROOTE